

Regnskaber, og som kaldes Restancer. Det er ikke godt at sige bestemt, hvormed disse ville beløbe, men de ville vistnok udgjøre omtrent fra 26 til 28,000 Rd. Regnes disse Restancer med, vil der altsaa være Tale om Fordringer til et Beløb, der kan anslaaes til omtrent 100,000 Rd., men af hvilke mange rigtignok ere af den Bessaffenhed, at der ikke er Tvivl om, at man næppe nogeninde vilde gjøre dem gjældende. Forøvrigt skal jeg for mit Bedkommende ikke have Noget imod, at det — som den ærede Minister har fremhævet her i Anmærkningerne, og som han ogsaa fremhævede, saavidt jeg erindrer, da Sagen blev forelagt — i § 2 er sagt ligefrem, at der ikke vil blive stillet noget Krav til Island om Bidrag til Rigets almindelige Fornødenheder. Det er nemlig min Overbevisning, at dette i Virkeligheden aldrig vilde skee, selv om det ikke var sat ind i Lovforslaget, og dernæst er det ogsaa aabenbart, at, saafremt man vilde tænke paa at gennemføre en saadan Fordring, vilde der optaae Vanffeligheder, som man ikke let vilde komme udover, netop fordi Island ikke er repræsenteret i Rigsdagen. Derimod maa jeg tilstaae, at jeg har mere Betænkelse ved Begyndelsen af § 5, hvor det aldeles ubetinget er udtalt, at der bestandig af Statskassen skal ydes til Islands særlige Udgifter et aarligt Bidrag af 30,000 Rd. Man vil maaffee indvende imod mig, at, hvad der er givet ved Lov, kan forandres ved Lov, men det er dog aabenbart, at det let vil kunne blive opfattet paa en anden Maade paa Island, og jeg troer derfor, at det ikke vilde være uheldigt, men tværtimod heldigt, om der kom en Bestemmelse ind her, som ikke kunde gives en vrang Fortolkning. De andre Bemærkninger, som jeg kunde have at gjøre, skal jeg i ethvert Tilfælde opsætte til senere.

Justitsministeren: Det kan naturligvis kun være mig hjært, at det ærede Medlem, der har været Ordfører ved denne Sags tidligere Behandling, har udtalt sig saaledes om Lovforslaget, som han har gjort, og det skulde navnlig med Hensyn til Islands Beløb i det Hele taget være mig særdeles hjært, om det maatte vise sig, at hans Anskuelse billiges

først af dette og dernæst ogsaa af det andet Thing. Jeg er overbevist om, at derved en Betingelse vil være given for, at der af Island selv og af os herude i Forening med Island kan arbejdes hen til en bedre Tilstand end den, der unægtelig for Tiden finder Sted. — Efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem udtalte sig, er der ikke Meget, med Hensyn til hvilket jeg i dette Dieblit skal ytre mig, men der er dog et Par Punkter, om hvilke jeg skal gjøre det. Jeg skal først omtale den Begrændsning, som det ærede Medlem bragte paa Bane, og som tidligere har staaet i § 5, hvorefter der med Hensyn til det aarlige Bidrag, der ikke — for at udtrykke mig meget forsigtigt — efter 10 Aar skal nedsettes med 1,000 Rd. om Aaret, udtrykkeligt skulde fastsættes, at det kun gives, indtil anderledes bestemmes ved Lov. Det ærede Medlem hentydede til, at det navnlig for at forebygge Misforstaaelse, maaffee kunde være ønskeligt, at denne Sætning igjen blev optagen i Loven, om den end ikke i og for sig siger Andet, end hvad der allerede nu staaer i Forslaget. Jeg maa tilstaae, at jeg har foreslaaet, at den nævnte Sætning skulde gaae ud, netop for at forebygge Misforstaaelse. Jeg vil paa ingen Maade sige, at de Bestemmelser, som overhovedet findes i dette Forslag, strax vilde blive modtagne med almindelig Velvillie paa Island; jeg troer ikke, at de vilde blive det, og vi maae i saa Henseende ikke gjøre os nogen Illusion, men Graden af den Skee-Velvillie, hvormed Bestemmelserne modtages, kan være meget forskjellig, og af mange eller dog flere Islændere, som i det Hele taget ville møde disse Bestemmelser, naar de maatte blive trufne, med nogen Velvillie, vil der blive sat overordentlig megen Priis paa, at man ikke udtrykkelig tilføjer: „indtil anderledes bestemmes ved Lov“. Det ærede Medlem og jeg kunne personlig sige, at det ikke gjør Noget fra eller til, om denne Til-

Rettelser.

Sp. 137, Lin. 4 f. o.: „i alt Fald saavne“, læs: „i alt Fald ikke saavne“.